

GREETJE VAN DEN BERG

Sophie

**UITGEVERIJ GLB
DEVENTER**

Colofon

Copyright © 2021 voor deze uitgave

Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek Deventer

ISBN 9789036438452

NUR 344

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek, Postbus 583, 7400 AN Deventer

**Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij Z&K in Utrecht, onderdeel van VBK Media
Copyright © 2002 Uitgeverij Zomer & Keuning**

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.groteletter.nl

Traag klimt de zon omhoog van achter de waterlijn, waar hemel en zee samenkomen. Het tere ochtendlicht van een vroege augustusmorgen beschijnt de vissers in hun roeiboten, die hun netten met de opbrengst van de afgelopen nacht binnenhalen. Ze worden geëscorteerd door meeuwen, die laag over het water scheren in de hoop iets mee te krijgen van de vangst. Philippe Tenhaeff ademt diep de zilte zeelucht in, genietend van het moment waarop de dag ontwaakt en nog onbeschreven voor hem ligt. Toeristen hebben hun plaats om deze tijd nog niet ingenomen. Het strand van het Deense Vemmingbund langs de Oostzee behoort bij het ochtendgloren toe aan de vissers, aan de meeuwen en de ontelbare kwallen, die hem ervan weerhouden op deze vroege zomermorgen een duik te nemen. Op zijn blote voeten waagt hij zich een eindje te water, terwijl hij met een hand zijn ogen beschut en

naar een vissersboot kijkt, die langzaam maar zeker het strand nadert. De man in de groene roeiboot lacht joviaal als hij binnen gehooraafstand is.

‘Goodmorning, Philippe!’

‘Goodmorning, Kjeld, did you have a good catch?’

Kjeld Morgensen schudt z’n hoofd en antwoordt in z’n gebrekkige Engels: ‘Het is goed dat ik er niet van hoef te leven.’

Samen met Philippe Tenhaeff trekt hij de boot aan de kant en kijkt enigszins spijtig in de plastic bak, die inderdaad niet meer dan vijf scholletjes bergt.

‘Je hebt het in ieder geval weer dag zien worden,’ merkt Philippe op.

‘Een fantastische dag.’ Snel en handig draait de oude Kjeld een shagje. ‘We hebben deze dagen niet te klagen over het weer. Vorige week leek het alsof de herfst al begonnen was, maar nu laat de zon zich weer zien.’ Hij steekt de sigaret aan en inhaleert met diepe teugen.

Philippe staat het aan te zien, de handen in de zakken van z’n zomerpantalon, opnieuw de typische geur van de zee opsnuivend. Dit is vakantie: rust, ruimte en ontspanning. Wak-

ker worden voordat de rest van zijn gezin hem weer opeist, een eindeloze ochtendwandeling langs het strand en straks nog even naar de kiosk om naar het vakantiehuis terug te keren met een zak verse broodjes.

‘Wil de dokter een paar scholletjes meenemen?’

‘De dokter.’ Philippe schiet onwillekeurig in de lach. Een week bivakkeert hij hier nu met zijn gezin en op de eerste vroege morgen maakte hij kennis met Kjeld. De man is drieenzestig en gepensioneerd metaalbewerker. Nadat hij Philippe had gevraagd naar zijn leven in Nederland en vernomen had dat hij kinderarts was, werd hij plotseling met ‘de dokter’ aangesproken. Hij had meteen getracht daar een einde aan te maken en Kjeld had dat geaccepteerd, noemde hem keurig Philippe, maar een enkele keer vergiste hij zich en noemde hem opnieuw ‘de dokter’.

‘Wil je ze niet liever zelf houden?’ informeert hij nog voor zijn fatsoen. ‘Vanmorgen was de vangst toch al niet overvloedig.’

Zijn ogen volgen de andere roeiboten, die langzaam terugkeren naar het strand. Goed onderhouden roeiboten met daarin veelal gepen-

sioneerde mannen, die hier een vakantiehuis hebben gekocht en daar het grootste deel van de zomer doorbrengen met hun echtgenotes.

‘Mijn vrouw zal je zeer erkentelijk zijn,’ merkt Kjeld op. De blauwe ogen in zijn verweerde, bruine gezicht lachen. ‘Vijf vissen is natuurlijk niet veel, maar zoveel eet een mens niet dagelijks. Onze vrieskist ligt dan inmiddels ook vol met vis. Uiteraard delen we uit aan familie en vrienden, maar dan nog is het te veel. Soms verkoop ik wel eens wat, maar ik zet de netten vooral voor m’n plezier uit. Ik zou dit ’s morgens vroeg niet willen missen. Neem die vis nu maar mee. Ik vind het leuk om de dokter nu eens wat mee te geven.’

‘Graag,’ accepteert Philippe dan.

‘Ik maak ze nog voor je schoon ook. Ga jij nog maar een eindje wandelen. Ik rook m’n sigaret op en ga dan aan het werk. Met vijf minuten is het klaar en kan je vrouw ze zo in de pan gooien.’

Philippe stribbelt niet langer tegen. Hij heeft Kjeld al vaker vis zien schoonmaken. Een eind langs de vloedlijn lopen is aantrekkelijker; nog even niets hoeven, nergens aan denken. Een week vakantie ligt achter hem,

twee weken heeft hij nog te gaan. Het ziekenhuis is hier minstens zeshonderd kilometer van hem verwijderd. De eerste week heeft hij tijd nodig gehad om zich los te maken van zijn werk. Nu voelt hij hoe hij langzaam werkelijk ontspant, is er het samenzijn met zijn gezin, de geur van deze vroege augustusmorgen, de geur van geluk. Hij kijkt uit naar de gesprekken met Kjeld Morgensen, de voormalige metaalbewerker met zijn verweerde gezicht, eeuwig lurkend aan een sigaret, genietend van wat hem in de herfst van zijn leven nog gegeven wordt: een mooi huis in het centrum van Broager en op bijna loopafstand een vakantiewoning aan de kust van de Oostzee. Geen zorgen meer. 's Morgens voor dag en dauw uit bed om de netten te legen die hij de avond tevoren heeft uitgezet.

Philippe draagt zijn schoenen nog steeds in zijn hand. Op blote voeten springt hij van steen tot steen tot hij een kei ontdekt die hem nodigt te gaan zitten. Snel rolt hij z'n broek omhoog, waarna hij z'n tenen in het water steekt. Dit is het ware leven: aandacht voor zijn gezin, voor de natuur, voor al die dingen waar hij in het dagelijks leven aan voor-

bijloopt. Waarom kon het niet altijd zo zijn? Lucht, licht en totale ontspanning. Zijn tenen bewegen in het water. De kou trekt door zijn benen omhoog. Het is goed dat er op een dag een einde aan deze vakantie zal komen. Wat hem nu zo aantrekt, zou hem gaan vervelen zodra het dagelijks leven zou worden. Nu geniet hij, maar aan het einde van deze vakantie zal hij in stilte gaan verlangen naar de stress van zijn werk, naar z'n jonge patiënten, naar gesprekken met ouders, naar alles wat tot zijn dagelijkse werkzaamheden behoort. Er zijn dagen dat hij dat werk haat. Het zijn de dagen waarop hij het gevoel heeft dat hij niets toevoegt, als hij ouders soms met een vernietigende boodschap door moet sturen naar andere ziekenhuizen. In het streekziekenhuis waar hij werkzaam is komen deze dagen niet vaak voor. De meeste dagen geniet hij van z'n werk. Hoe zou hij het anders kunnen volhouden?

Over het glanzende wateroppervlak zoeken zijn ogen naar het silhouet van Kjeld. Het schoonmaken van de vis is natuurlijk al lang gebeurd. Nu trekt hij de boot verder het strand op, naar de plek waar hij hem elke dag achterlaat.

Achter hem nadert een slanke figuur. Hij kan net haar rode trui ontwaren en zonder haar gezicht te kunnen zien, weet hij wie ze is. Ze is hem zo vertrouwd. Zonder woorden begrijpen ze elkaar al jaren. Bernice Afman. Ze heeft er bij hun huwelijk negen jaar geleden uit praktische overwegingen voor gekozen haar meisjesnaam aan te houden. Als Bernice Afman was ze bekend als sopraan, als dirigente van twee koren, als piano- en vioollerares. 'Duizendpoot' noemt hij haar soms liefkozend, en gekscherend kan hij zeggen dat zijn vrouw 'twee liefdes' heeft. Muziek was de eerste. Hijzelf komt op de tweede plaats. Het is de waarheid. Als Bernice ooit zou moeten kiezen, zou ze voor de muziek kiezen. Hij voelt haar passie voor muziek niet als concurrentie. Het hoort bij Bernice. Muziek is haar wereld, haar leven. Zonder muziek zou Bernice maar half bestaan.

Hij ziet hoe ze naar hem zwaait en staat op om langs de vloedlijn terug te wandelen. Zijn voeten zakken weg in het vochtige zand, soms moet hij opzij springen om een aangespoelde kwal te ontwijken. De figuren van Bernice en Kjeld krijgen steeds meer details. Ber-

nice zet haar woorden kracht bij met gebaren. Kjeld steekt zijn zoveelste sigaret op. Bernice lacht en strijkt in een gewoontegebaar door haar donkere haren. De rook van de sigaret wordt door de ochtendbries meegevoerd. Kjeld knijpt zijn ogen tot spleetjes. Bernice steekt haar hand op.

‘Jij hier?’ informeert hij. Hij hijgt een beetje. ‘Waar zijn de kinderen?’

‘Ze slapen nog. Ik heb een briefje neergelegd met de boodschap dat ik met warme broodjes en hun vader terugkom.’ Ze lacht. ‘Ik hoop niet dat je me erg nieuwsgierig vindt, maar ik vraag me af wat je hier elke morgen zoekt. Je vindt het toch niet erg dat ik gekomen ben?’

Hij ziet hoe Kjeld naar hem opkijkt en de vissen in de hoogte houdt.

‘Heb je hier iets gevonden?’

‘Ja.’ Zijn hand zoekt de hare. ‘De rust, de cadans van het water, een gesprek met deze man. Het dagelijks leven is hier heel ver weg.’

‘Fish is ready!’ Kjeld vindt dat hij nu lang genoeg zijn mond gehouden heeft.

‘Thank you!’ Bernice lacht haar eigen stralende lach. Philippe ziet hoe Kjeld in verruk-